

**Sygn. akt V U 910/13**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy B. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania B. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 18 kwietnia 2013 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 910/13

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252) po rozpatrzeniu wniosku B. O. z dnia 1 marca 2013 r. odmówił jej przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołując się na przepisy wyżej powołanej ustawy wskazał, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która posiada status osoby bezrobotnej, pobierała przez co najmniej 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych przed zgłoszeniem wniosku o świadczenie przedemerytalne, w trakcie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji przyjęcia zatrudnienia, złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne w terminie nieprzekraczającym 30 dni od wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu potwierdzającego 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 30 lat (kobieta) oraz ukończyła co najmniej 55 lat (kobieta), rozwiązała stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, u którego była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy.

Mając na uwadze powyższe unormowanie organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków uprawniających do przyznania świadczenia przedemerytalnego ponieważ stosunek pracy z (...) Ochrona sp. z o.o. nie został rozwiązany w dniu 31 grudnia 2011 r. z przyczyn dotyczących zakładu pracy, lecz z upływem czasu na jaki była zawarta umowa o pracę, na dzień rozwiązania stosunku pracy tj. 31 grudnia 2011 r. wnioskodawczyni udokumentowała staż pracy wynoszący łącznie 29 lat 8 miesięcy i 29 dni zamiast wymaganych ustawą 30 lat, wiek 55 lat osiągnęła w dniu (...) tj. po zakończeniu zatrudnienia.

B. O. złożyła odwołanie od tej decyzji zarzucając:

- obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 6,7,11 i 77 kpa poprzez nieuwzględnienie słusznego interesu obywatela, zaniechanie wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego przede wszystkim niewzięcie pod uwagę dowodów i twierdzeń zgromadzonych w sprawie, co skutkowało obliczeniem zaniżonego stażu pracy oraz nieprzeprowadzenie dowodów co do przyczyny rozwiązania stosunku pracy z (...) Ochrona sp. z o.o.

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych poprzez niezasadne przyjęcie, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do uzyskania świadczenia przedemerytalnego oraz niezasadne nieuwzględnienie art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 tej ustawy podczas ustalania podstaw materialnoprawnych mających zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę decyzji i przyznanie świadczenia przedemerytalnego ewentualnie uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Powołał się na argumentację taką jak w zaskarżonej decyzji.

### **Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.**

B. O. urodzona (...), w dniu 1.03.2013 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniosek o przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ostatnio była zatrudniona w (...) Ochrona sp. z o.o. a stosunek pracy ustał z dniem 31 grudnia 2011 r. w wyniku upływu czasu, na który umowa o pracę była zawarta – art. 30 § 1 pkt 4 kodeksu pracy. Od 2 stycznia 2012 r. była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. jako bezrobotna i pobierała zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 10 stycznia 2012 r. do 9 stycznia 2013 r. W okresie pobierania tego zasiłku nie odmówiła przyjęcia propozycji pracy. Nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna. Dnia 5 lutego 2013 r. Powiatowy Urząd Pracy w B. wydał jej dokument poświadczający 6 - miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, natomiast wnioskodawczyni w terminie nieprzekraczającym 30 dni tj. 1 marca 2013 r. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Udowodniła okres uprawniający do emerytury w wymiarze 29 lat 8 miesięcy i 29 dni (dokumenty w aktach ZUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego ponieważ nie spełniła ona warunków, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 170) o świadczeniach przedemerytalnych, tj. ostatni stosunek pracy z (...) Ochrona sp. z o.o., który ustał w dniu 31 grudnia 2011 r. nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy, lecz z upływem czasu na jaki była zawarta umowa o pracę, na dzień rozwiązania stosunku pracy tj. 31 grudnia 2011 r. wnioskodawczyni udokumentowała staż pracy wynoszący łącznie 29 lat 8 miesięcy i 29 dni zamiast wymaganych ustawą 30 lat, wiek 55 lat osiągnęła w dniu 1 listopada 2012 r. tj. po zakończeniu zatrudnienia.

Na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2013 r. wnioskodawczynie zarzuciła, że organ rentowy nie zaliczył jej do okresów uprawniających do emerytury okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., okresu pobierania renty od 12 stycznia 1994 r. do 1 marca 2000 r. Ponadto miała wątpliwość czy okres zatrudnienia od 15 września 1972 r. do 11 stycznia 1994 r. został uznany przez organ rentowy jako okres pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, że strona odwołująca się wskazała wszystkie okresy uprawniające do emerytury a wiek 55 lat wnioskodawczynie osiągnęła podczas pobierania zasiłku dla bezrobotnych, co czyni zadość wymogom przepisu. Ponadto pełnomocnik wnioskodawczynie wywodził, że ostatni zakład pracy, w którym wnioskodawczynie była zatrudniona – (...) sp. z o.o. nie przedłużył z nią umowy o pracę bowiem firma (...), na której rzecz (...) Ochrona sp. z o.o. świadczyła usługi stała się niewypłacalna i zlikwidowała u siebie stanowiska pracy.

W związku z powyższym pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, że jej uprawnienia do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego powinny być oceniane w kontekście art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 i 6.

Przechodząc do rozważań prawnych na tle przedstawionego stanu faktycznego wskazać należy, że prawo do świadczenia emerytalnego przysługuje osobie, która spełnia łącznie warunki określone w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczynie spełnia warunki z art. 2 ust. 3 pkt 1-3 tej ustawy, tj. pobierała zasiłek dla bezrobotnych co najmniej 6 miesięcy i nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania tego zasiłku nie odmówiła przyjęcia propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (k. 25 akt ZUS o świadczenie przedemerytalne), złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6- miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (k. 1 akt ZUS o świadczenie przedemerytalne).

Kwestią sporną pozostawało spełnienie warunków z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach emerytalnych. Wskazać przy tym należy, że warunki określone w tym przepisie muszą być spełnione w określonym czasie.

I tak, przepis ten, jako jeden z warunków nabycia prawa do takiego świadczenia wskazuje - w zależności od przyczyn rozwiązania stosunku pracy - posiadanie odpowiedniej długości okresu uprawniającego do emerytury. Za okres uprawniający do emerytury uważa się, stosownie do treści art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach emerytalnych, okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Wnioskodawczynie wskazała wszystkie tego rodzaju okresy, co przyznała na rozprawie, przy czym miała wątpliwości czy zostały one zaliczone przez organ rentowy.

Przechodząc zatem do okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. w (...) Ochrona sp. z o.o. wskazać należy, że został on zaliczony przez organ rentowy do okresu uprawniającego do emerytury co wynika wprost z akt ZUS. Zaliczony został też okres zatrudnienia od 15 września 1972 r. do 11 stycznia 1994 r., w (...) Spółdzielni (...) w B. co również wynika z akt ZUS. Jednocześnie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy bez znaczenia pozostaje, czy był to okres pracy w warunkach szczególnych, stąd powyższa okoliczność nie była przedmiotem ustaleń zarówno organu rentowego jak i Sądu.

Kolejny okres co do którego wnioskodawczynie miała wątpliwości, tj. okres pobierania renty od 12 stycznia 1994 r. do marca 2000 r., nie został zaliczony do okresu uprawniającego do emerytury. Z dokumentów ZUS wynika, że wnioskodawczynie od 12 stycznia 1994 r. do 31 marca 1999 r. pobierała rentę inwalidzką z powodu zaliczenia jej do 3 grupy inwalidów a od 1 kwietnia 1999 r. do 28 lutego 2000 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W świetle przepisów art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okres ten nie mógł być zaliczony jako okres uprawniający do emerytury, bowiem w tym czasie wnioskodawczynie nie podlegała ubezpieczeniu społecznemu. Tym samym nie sposób zaliczyć tego okresu do wymaganego ustawą okresu ubezpieczenia uprawniającego do otrzymania świadczenia przedemerytalnego.

W tym stanie rzeczy dokonane przez organ rentowy wyliczenie okresu uprawniającego do emerytury w wymiarze 29 lat 8 miesięcy i 29 dni jest w ocenie Sądu prawidłowe.

Ustalenie to powodowało, że warunek związany z legitymowaniem się wymaganym okresem uprawniającym do emerytury, niezależnie od pozostałych warunków, nie został spełniony w kontekście unormowań art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Okoliczności tej nie mógł zmienić fakt pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 10 stycznia 2012 r. do 9 stycznia 2013 r. bowiem nastąpiło to po dniu rozwiązania stosunku pracy. Nie mieści się zatem w granicach czasowych określonych przez przepis art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach emerytalnych. Wyżej wskazane unormowania stanowią wprost o posiadaniu odpowiedniego okresu uprawniającego do emerytury do dnia rozwiązania stosunku pracy – art. 2 ust. 1 pkt 2 i 5, bądź do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego to rozwiązanie w przypadku likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy – art. 2 ust. 1 pkt 6.

Wobec powyższego nie ma możliwości, aby po dniu rozwiązania stosunku pracy mógł być uzupełniony wymiar okresu uprawniającego do emerytury.

Ponadto wnioskodawczyni nie spełniła również innych warunków nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ostatni okres jej zatrudnienia ustał z powodu upływu czasu na jaki była zawarta umowa o pracę między wnioskodawczynią a (...) Ochrona sp. z o.o. Rozwiązanie stosunku pracy wskutek upływu czasu na jaki była zawarta umowa nie stanowi rozwiązania „z przyczyn dotyczących zakładu pracy”. Oceny tej nie mógłby nawet zmienić fakt likwidacji stanowiska pracy zajmowanego przez wnioskodawczynię. Okoliczność ta mogła stanowić jedynie powód nienawiązania przez zakład pracy kolejnej umowy o pracę na następny okres. Z tego względu Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika wnioskodawczyni zmierzające do wykazania, że powodem nienawiązania kolejnej umowy o pracę była likwidacja stanowisk w firmie (...), na rzecz której usługi świadczyła (...) Ochrona sp. z o.o.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powoływany przez pełnomocnika wnioskodawczyni przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych również nie mógł mieć zastosowania dla skutecznego nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego ponieważ nie nastąpiła wskazana w tym przepisie likwidacja pracodawcy lub jego niewypłacalność w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Okoliczność powyższa pozostawała niesporna. Podkreślić należy, że nawet w takiej sytuacji wnioskodawczyni nie spełniałaby warunku przyznania świadczenia przedemerytalnego bowiem przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy stawia wymóg ukończenia co najmniej 56 lat (kobieta) do dnia rozwiązania stosunku pracy.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności, Sąd uznał, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do uzyskania świadczenia przedemerytalnego określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 kpc orzekł jak w wyroku.